

Usnesením krajského soudu z 22. listopadu 1923, pokud částečně vyhověl návrhu státního zastupitelství, byl zákon porušen. Čin, pro který byl obviněný odsouzen pozdějším rozsudkem ze dne 21. října 1921, byl spáchán podle rozsudečného zjištění v roce 1916, tedy před prvním rozsudkem ze dne 23. září 1921. Jde tu tedy o případ, který jest upraven v §u 265 tr. ř., podle něhož pozdější rozsudek jest pouhým doplňkem rozsudku dřívějšího a tvoří s ním jediný celek. Dle §u 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení rozhodne, byl-li vinník odsouzen pro skutek, spáchaný před dřívějším rozsudkem, soud, vynášející pozdější rozsudek, v mezích §§ů 1 a 2 o tom, mají-li býti vykonány oba tresty, či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně přisouzený. Rozhodnutí toto skutečně se stalo a to rozsudkem krajského soudu ze dne 21. října 1921, jímž vyměřen byl trest vzhledem na dřívější trest, uložený rozsudkem ze dne 23. září 1921, z a p o u ž i t í §u 265 tr. ř. Při vynesení tohoto rozsudku bylo soudu známo, že onen dřívější trest byl uložen podmíněně; pokud soud za tohoto stavu věci též výkon druhého trestu odložil, vyřkl tím dle zásad §u 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení, že oba tresty mají býti podmíněně odloženy, a bylo státnímu zastupitelství zůstaveno, podati do tohoto výroku podle §u 7 odstavec třetí zákona o podmíněném odsouzení a §u 283 tr. ř. odvolání ve lhůtě třidenní, pokud tento výrok soudu nepovažovalo za správný a pokud docíliti chtělo, by oním pozdějším rozsudkem uložen byl za čin z roku 1916, jenž tvořil předmět tohoto pozdějšího řízení, trest bezpodmínečně, a by zároveň automaticky, — neboť rozdílné rozhodování je v tomto směru podle jasného znění čtvrté věty §u 6 čís. 4 cit. zákona vyloučeno, — nařízen byl i výkon trestu prvního. Státní zastupitelství však nepodalo odvolání; spokojilo se s podmíněným odložením o b o u trestů a pozbylo tím práva, proti tomuto výroku později ještě brojiti. Dodatečný návrh státního zastupitelství z 31. října 1923, aby nařízen byl výkon obou trestů podle §u 6 čís. 4 zákona, nemohl míti kladného výsledku, poněvadž v druhém případě odsouzení nešlo o zločin, spáchaný po vynesení rozsudku prvního, nýbrž o čin, spáchaný dávno před tímto rozsudkem. Vzhledem k uplynuvší zkušební době bylo proto soudu zkoumati jediné podle ustanovení §u 8 odstavec druhý zákona a podle §u 12 prováděcího nařízení z 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n., zdali se podmíněně odsouzený ve zkušební době osvědčil. Šetření v tomto směru konané týkalo se však jen doby zkušební z rozsudku prvního, nikoli doby zkušební rozsudku druhého, a nelze proto nejvyššímu soudu ihned rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 1698.

Padělání peněz a cenných papírů (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.). »Paděláním« jest činnost, jíž má předmět, na nějž se pachatelova činnost vztahuje, nabýti vzhledu a budiťi dojem pravého předmětu; nepředpokládá se nezbytně již hotový výrobek, způsobilý k tomu, aby byl udán; stačí každá činnost, jež má za účel napodobení peněz a jich napotomní udávání.

Ke skutkové podstatě dokonaného zločinu podle §u 1 zákona nenáleží skutečné udání padělaných peněz; stačí, že by pachatel při po-

řizování padělku veden úmyslem, svěčasný hotový padělek udati jako pravý peníz.

(Rozh. ze dne 18. července 1924, Zm I 428/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 11. dubna 1924, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným toliko zločinem nedokonaného padělání peněz podle Šu 8 tr. zák. a Šu 1. zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. místo zločinem dokonaným, jak naň bylo žalováno, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, napadající rozsudek, pokud jím obžalovaný uznán byl vinným pouze zločinem nedokonaného padělání peněz podle Šu 1 I. případ zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. místo zločinem dokonaným, jak naň bylo žalováno, a dovolaávající se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 10 Šu 281 tr. ř., nelze upřít oprávnění již s hlediska tohoto důvodu zmatečnosti. Nálezací soud zjišťuje po skutkové stránce, že v jednom z nevyzvednutých balíků, jež z nádraží v Ústí nad L. došly na Wilsonovo nádraží v Praze, nalézaly se 4 tušem překreslené polovice čsl. 10 Kč státovek, 4 krabice různých litografovaných barev, jedna lahvička tuše, fotografické papíry, kopírovací papír, jeden gumový válec a fotografické brožury. Vše to náleželo obžalovanému. Obžalovaný hájil se v ten způsob, že zamýšlel zhotoviti reklamní obrazy, podobné čsl. 10 Kč státovkám, na obaly pro zboží a že k tomu konci rozdvojil dvě pravé 10 korunové státovky a zkoušel, která strana nejlépe se hodí ke kopírování. Přetáhl jednu stranu tušem, aby se dala lépe kopírovati, leč vše selhalo. Nálezací soud nedal víry této obhajobě vzhledem na posudek bankovního úřadu ministerstva financí v Praze ze dne 15. února 1924. Dle tohoto posudku jedná se o originelní pokus padělání 10 Kč státovek, při kterém, třeba že nebylo postupováno přísně po odbornicku, dospělo se v pracích fotomechanických přec jen tak daleko, že výsledkem mohly a musily býti padělky k oklamání způsobilé, třebaže méně zdařilé a povrchně provedené. Volené a připravené pomůcky (fotografické a tiskací desky) uznal bankovní úřad takovými, že rozmnožování usnadňují. Rozdvojování papíru státovek jakož i pracné překreslování a rozdělávání dle jednotlivých tisků, ve spojení se studiem vhodné odborné literatury svědčí dle posudku o nevšední pachatelské houževnatosti. Vůči tomuto posudku dospěl soud k přesvědčení, že obžalovaný zhotovil uvedené kopie k tomu cíli, by napodoboval 10 Kč státovky, že však k dokonání činu nedošlo pro nemohoucnost, pokud se týče pro překážku odjinud v to přišlou, poněvadž prý kopie nejsou ještě k tomu způsobilými, by udány byly jako pravé peníze, kdežto zjištěno není, že by byl obžalovaný udal hotové již padělané 10 Kč státovky. Právně označuje zmateční stížnost toto stanovisko soudu právně mylným. Dle Šu 1. zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. dopouští se zločinu, kdo padělá peníze,

by je udal jako pravé. Paděláním (napodobením) dlužno rozuměti každou činnost, již po úmyslu pachatelově má předmět, na nějž se činnost jeho vztahuje, nabýti vzhledu a budití dojem předmětu, v tomto případě platidla pravého, to jest cestou zákonnou vzniklého, takže již v činnosti, obžalovaným předvezaté a směřující ku zhotovení výrobků, jež vyvolati měly zdání, že jsou čsl. 10 Kč státovkami, tudíž platným platidlem, dlužno spatřovati padělání peněz. Dle toho nepředpokládá pojem »padělání« nezbytně již hotový výrobek, způsobilý k tomu, by byl udán, nýbrž stačí každá ani ještě tak daleko nepokročivší činnost, jen když má za účel napodobení peněz a jich napotomní udávání. V důsledku toho nenáleží, jak tomu nasvědčuje také jasný doslov zákona (»kdo padělá peníze, aby je udal jako pravé), ke skutkové podstatě dokonaného zločinu skutečné udání padělaných peněz, nýbrž čin je dovršen již i tehdy, když pachatel při pořízování padělku je veden úmyslem, svěčasný hotový padělek udati jako pravý peníz. Neshledal-li proto nalézací soud ve zjištěné činnosti obžalovaného dokonaného zločinu z té příčiny, že není prokázáno, že by byl již udával falešné 10 Kč státovky jako pravé, vyložil zákon nesprávně a je proto dovolaný důvod zmatečnosti čis. 10 Šu 281 tr. ř. opodstatněn. Mylné stanovisko nalézacího soudu mělo v zápětí, že nevyřešil ani otázku subjektivního zavinění způsobem, zákonu vyhovujícím. Neboť, opodstatňuje-li již to, co obžalovaný podnikl, pojem padělání peněz, jest s hlediska subjektivní skutkové podstaty zapotřebí jen položití a zodpovědění otázku, zda předsevzal obžalovaný činnost tu v úmyslu, by padělek udal jako pravý peníz. Nalézací soud učinil však jen zjištění, že obžalovaný shora zmíněné kopie proto zhotovil, aby napodobil 10 Kč státovky. Toto zjištění jest při správném posouzení věci nedostatečným, poněvadž jím není vyjádřeno, zda napodobení stalo se v úmyslu, svěčasný hotový padělek udati jako pravý peníz, kterýžto úmysl obžalovaný popírá. Zrušovacímu soudu nelze proto rozhodnouti ihned ve věci samé (§ 288 čis. 3 tr. ř.), naopak jeví se potřeba, aby rozsudek byl zrušen a věc vrácena byla v rozsahu zrušení soudu prvé stolice k opětnému projednání a rozhodnutí, poněvadž otázka, zda měl obžalovaný onen úmysl, spadá do oboru otázek rázu skutkového, o nichž na základě výsledků průvodních rozhodovati je oprávněn soud nalézací (§ 258 tr. ř.).

Čís. 1699.

Ke skutkovým podstatám trestných činů dle §§ 487—496 tr. zák. nevyžaduje se sice přímý úmysl urážeti (animus injuriandi), pachatel musí si však býti alespoň vědom, že se dotýká cti napadeného. Pouhé nedopatření nestačí.

(Rozh. ze dne 18. července 1924, Zm I 446/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Kaplici ze dne 23. října 1923, jakož i rozsudkem krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. února 1924, byl porušen zákon v ustanovení Šu 491 tr. zák.; oba rozsudky se zrušují a věc se odkazuje na okresní soud v Kaplici k novému projednání a rozhodnutí.